

CVEKTO GORJANČEV:

Nezgodna nikoli ne praznuje.

„Mama, kdaj mi pa kupite hlače?“

„Kadar boš velik, Ivanček.“

„Mama, poglejte, kako sem že velik. Kaj neda mi boste sedaj kupili hlače, ker sem že velik? Sosedova teta bodo tudi Francetu kupili hlače, pa pojde Bogca molit. Mama, saj jih boste tudi vi meni, bom tako priden, mama, in tako bom slušal.“

Tako je naskočil naš Ivanček mamo, ki je prišla s polno košaro zelj na glavi s polja. Ravno je priiskakal v krilcu od sosedovih, kjer se mu je hvalil in bahal France, da mu je mama obljubila nove hlače, da pojde božji grob molit. Ivanček ga je kar zavidal. — „Pa saj tudi meni lahko kupijo naša mama hlače. Zakaj pa ne? Saj sem ravno tako velik kot sosedov France, in tudi v šolo bova začela hoditi skupaj.“

Aha, ravno prav, da dohaja mama. Sedaj se je pa velja le dobro prijeti. Vse se mora storiti, samo da se dobe hlače, hlače. — Moral si je priznati, da ni bil vedno ubogljiv in priden, toda sedaj bo vse tako trdno in moško obljubil, da mu bo mama morala verjeti na besedo — in potem imamo že hlače! — Kako je to storil, smo videli ravnokar. O, da bi ga bili videli, kako je stopal na prste in se iztezal, samo da bi mama videla, da je res že dosti velik za hlače! —

„No, če bo res tako, kakor si rekel, ti jih bom pa kupila.“

„O, res, res!“

„France, jaz bom tudi dobil hlače, še lepše nego jih imaš ti, so rekli mama,“ se je brž pobahal in malo polagal Ivanček preko plotu Francetu.

„Saj ni res, moje bodo lepše, boš videl.“

„O, ne, moje bodo lepše!“

Tako sta se pričkala in prepirala, in sam ne vem, kako sta končala. Mislim, da je bilo danes brez ravsa. Zakaj če se pograbitna in če to zapazijo mama, se res utegne pripetiti, da bi še eno leto trgala krila. Oj, tega pa ne!

Oba sta že komaj čakala Velikega četrtega — do takrat so imele biti hlače neregane — ko se bo videlo, katere bodo lepše.

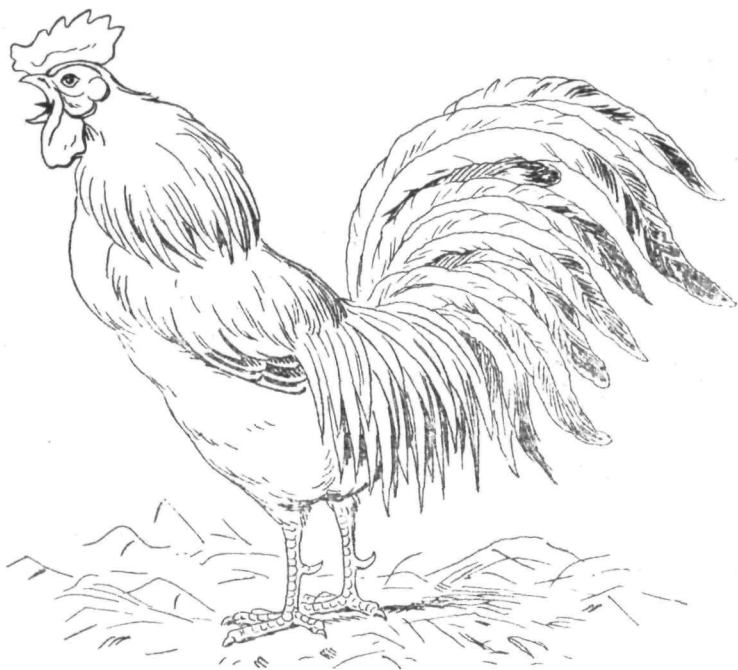
In prišel je ta zaželeni dan, čeprav ne tako kmalu, kakor bi bila rada. Hipoma sta bila v hlačah, se ogledovala od vseh strani in primerjala, komu bolj pristojajo.

Ivanček je trdil zopet danes, da so njegove lepše, toda France nikakor ni hotel ostati za njim. Tudi on je svoje hvalil na vso moč. Tako sta si mislila oba: „Moje so lepše.“

Ko so ju ogledali domači in sta tudi sama preštela — kolikor sta znala — drug drugemu vse gumbe, sta šla ven, da bi ju videl še kdo drugi.

Komaj sta prestopila prag, sta ugledala Ivančkovo čopkasto grahko, ki se za njiju niti zmenila ni.

„Ali ne vidiš, grahka, kako sem danes nov in lep! Čopka, ali res ne vidiš?“ jo je vpraševal Ivanček začuden, ko ga njena picka niti pogledala ni. „Zamalo se ji zdi. Čakaj, čakaj...“ se ji je nagrozil v mislih. „Tam so pa račke. Te ne bodo tako ohole in me bodo kar občudovale. Rač, rač, rač!“ jih je začel klicati, one so pa zbežale, kakor bi prihajal kragulj. „To je pa že odveč! Čakaj, čakaj, te bom pa ujel, potlej me boš pa že pogledala.“ Skočil je za njo, toda — ojoj! — izpodtaknil se je ob veliko korito, napolnjeno z vodo, ki so se v njem kopale račke, in telebnil vanje kakor je bil dolg in širok...

Prikokokal je petelin in se zasmeljal: „Hi hi-hi-hi!“

„To so tvoje lepše hlače, na!“ se je smejal sosedov France. „Sedaj imaš pa lepše hlače, da!“

Celo njegova putka je pritekla, ki ga ni marala pogledati prej: „Kaj si ti, kaj si ti, Ivanček, to?“

Nazadnje je prav počasi prikorakal puran, vprašajoč:

„Kaj pa imate, kaj pa imate?“

Toda Ivanček se je kar najhitreje pobral in jo kislega obraza popihal v hišo.

Za njim se je čul zaničljiv nasmeh: „Sedaj pa imaš lepe hlače!...“

